

les massives mobilitzacions en contra de la guerra colonial a l'Iraq també s'hi amaga un fort component contrari a la política autoritària del PP. La careta de partit de centre, que havia aconseguit gràcies als pactes amb CiU de la primera legislatura aznarista, ha caigut pel seu propi pes, i darrera ha aparegut la lletjor del feixisme espanyol de sempre. Com diu en Josep-Maria Terricabras (*Avui* del 16 de març de 2003), «... això és la segona part d'allò [el franquisme], la conclusió també em resulta evident: hem de tornar a la resistència. La llibertat i la democràcia estan en perill». Esperem i desitgem que aquestes mobilitzacions massives contra el suport que dona el govern franquista de l'Estat espanyol a l'agressió de l'Imperi al poble de l'Iraq sigui el despertar de la consciència social que faci possible eliminar la carronya feixista de les institucions públiques. Podem començar el proper mes de maig expulsant-la dels ajuntaments dels Països Catalans.



les CUP, eines de penetració, mobilització social i intervenció política

Les eleccions del proper mes de maig seran testimoni de l'eclosió definitiva de l'Esquerra Independentista en el mapa municipal català, si més no principatí. A hores d'ara ja és un fet comunament acceptat pel conjunt del nostre moviment que les CUP, l'AMEI i en general la lluita municipal són un dels punts de l'independentisme actual i existeix un ampli consens sobre la necessitat de desenvolupar aquest front de lluita.

Aquesta situació ha de ser en principi valorada amb un cert entusiasme, ja que encara no fa tres anys, determinats sectors de l'independentisme, instal·lats en un esquerranisme i en una pràctica militant allunyada de la realitat social de les classes populars catalanes, consideraven la lluita municipal com a poca cosa més que una «desviació reformista».

En aquest sentit, el fet que al voltant de la lluita municipal s'hagi agrupat el gruix de l'Esquerra Independentista, tant pel que fa a organitzacions polítiques com a col·lectius de base, no deixa de ser una bona notícia.

Cal, però, ser extremadament prudents i intel·ligents pel que fa al desplegament d'aquesta lluita i en concret de les CUP, perquè si bé és cert que l'actual conjuntura propicia l'extensió dels plantejaments d'Unitat Popular com a única alternativa d'esquerra al reformisme i a la involució política i social de l'Estat espanyol, hi ha també un seguit de fets, mancances i errors conceptuals que poden hipotecar el futur del moviment.

En primer lloc, caldrà saber conjugar l'entusiasme de molts dels nous col·lectius

amb l'espontaneïtat i inexperiència de part dels militants, tot vetllant per un rigor en el treball del dia a dia que ajudi a consolidar dinàmiques polítiques locals més enllà dels resultats electorals. La valoració d'aquest procés caldrà fer-la no només a partir dels vots obtinguts, sinó de la capacitat de continuar treballant l'endemà de les eleccions en la construcció des de cada municipi i comarca d'una alternativa nacional d'esquerra per als Països Catalans.

En segon lloc, caldrà no caure en la confusió entre el que és un desplegament tàctic (o tàctic-estratègic) com és la Unitat Popular i en concret la seva plasmació en les lluites municipals, i el que hauria de ser un procés de caire estratègic de confluència ideològica, política i orgànica de l'esquerra independentista.

Les CUP i l'AMEI han de servir l'independentisme com a eines de penetració i mobilització social, d'intervenció política i de relació amb altres sectors populars en lluita, però no poden suplantar el necessari procés de construcció d'una direcció política sòlida per al conjunt de l'EI a través del debat i la cohesió estratègica i ideològica.

En tercer lloc, l'experiència municipal hauria de servir per madurar els debats sovint plens d'apriorismes sobre les polítiques d'aliances de l'Esquerra Independentista. De la mateixa manera que un comportament sectari que faci aparèixer les CUP com a col·lectius petit-burguesos radicalitzats i desconnectats de la pràctica i la realitat local de les classes populars pot tenir unes conseqüències nefastes pel que fa a l'extensió social de l'independentisme,

una política de pactes a ultrança amb les forces reformistes a les quals aspirem en convertir-nos en alternativa i de les quals critiquem dia a dia el seu allunyament de la defensa dels interessos nacional-populars, pot suposar, de facto l'anorreament polític de les CUP.

Per això, donada la diversitat tant de les realitats socials, com de les dinàmiques polítiques i de mobilització de les diferents comarques i municipis, cal afrontar cada cas amb el màxim rigor possible pel que fa a les anàlisis sobre les conseqüències d'una determinada política d'aliances (o d'un autisme total del col·lectiu).

És a través del debat polític seriós i de la presa compartida de decisions i responsabilitats que l'Esquerra Independentista aconseguirà formar la militància, i s'allunyarà definitivament de la repetició de tòpics i consignes doctrinàries i irreflexives.

Estem convençuts que el treball és la millor escola política i que l'Esquerra Independentista sabrà superar aquests esculls per obrir-se camí en la construcció i el lideratge d'un ampli moviment polític i social per a la transformació alliberadora de la nostra societat: la Unitat Popular Catalana.

No estalviem, doncs, esforços en el suport a les companyes i companys que des de Mataró, Girona i Vilafranca del Penedès, des de Vic, Sabadell i Sant Pere de Ribes, des de la Garrotxa, la Segarra i el Baix Gaià, des de desenes de viles i ciutats dels Països Catalans estan construint un futur de llibertat i justícia social per al nostre poble.

Prou processos contra l'independentisme

Llibertat immediata

Per la derogació de la llei antiterrorista. Per l'abolició de la pràctica de la tortura. Per l'anul·lació dels processos contra l'independentisme. Prou de repressió

MOVIMENT DE DEFENSA DE LA TERRA

A través de l'adreça electrònica, mdt@estelnet.com, podeu sol·licitar la versió electrònica de *La Veu* i la publicació dedicada a tractar temàtiques de fons *Estelada Roja*, editada per l'MDT.

Desitjaria col·laborar en l'edició de **La Veu** del Moviment de Defensa de la Terra amb una aportació de:

☐ 7,5 euros ☐ 12 euros ☐ 30 euros

Nom Cognoms Telèfon

Adreça Població DP:

Entitat d'estalvis

Entitat Oficina DC: Compte

Signatura:

una tasca de l'independentisme: la ideologia

Ens trobem en un moment en què podem i hem de fer balanç dels encerts i mancances del primer independentisme. Així, seguint el fil a l'article del passat setembre *Després de deu anys de la detenció dels independentistes l'any 1992*, ens proposem de valorar un altre aspecte d'aquest independentisme que Carles Castellanos defineix a l'esmentat article com «l'etapa infantil de l'independentisme, una primera explosió de voluntat d'alliberament». L'aspecte en qüestió és la tasca dels partits i organitzacions (és a dir, PSAN, IPC i MDT, fonamentalment) en l'elaboració de la ideologia. I, més concretament, l'equilibri en la difusió entre la propaganda (és a dir, símbols, eslògans i anàlisis polítiques breus: «*Espanya ens escanya*») i la ideologia.

Avui, amb l'horitzó de la Unitat Popular i, més proper, la construcció d'una organització política unitària de l'Esquerra Independentista, cal que ens plantegem aquesta tasca de partit que és la ideologia.

Vegem un moviment d'alliberament nacional proper com és el basc. A partir de la segona meitat de la dècada dels setanta es van configurant dues postures al si de l'independentisme: per una banda la fracció militar d'ETA i Herri Batasuna; per l'altra, la fracció d'ETA político-militar i EIA.¹

Les diferències entre ambdues postures també es trobaven en el paper que atorgaven uns i altres a la ideologia. Era l'època de l'alternativa KAS, la realització del contingut de la qual exigia ETA (mili-

tar) per declarar un alto al foc, i que consistia en cinc punts bàsics: autodeterminació, amnistia pels presos polítics, retirada de les forces policials espanyoles, millora de les condicions de la classe treballadora i inclusió de Navarra en l'exercici del dret a l'autodeterminació. Uns punts que, a nivell de propaganda, eren fàcils d'explotar i difondre. EIA, tot i donar suport a l'Alternativa, considerava que el que calia fer era reforçar un partit que partís dels principis de la lluita de classes i de la tradició marxista. El problema que es plantejava era el mateix que es plantejà l'independentisme català a l'hora d'organitzar unes masses que havien assumit un principi de resistència i de voluntat d'alliberament (aquest moment el situaríem cap a l'any 83, quan es comença a parlar de la formació d'un moviment de defensa de la terra). Un cop una sèrie de gent creia que *Espanya ens escanya*, calia encaminar aquest potencial cap a la formació ideològica i la lluita política.

El problema amb què s'encaraven al País Basc era que el sentiment nacional, si no s'encaminava cap a una opció d'independentisme socialista i revolucionari podia quedar en l'òrbita del nacionalisme burgès del PNB. No havia de succeir que entre els sectors independentistes de la població es concedís una importància desproporcionada a l'activisme en detriment de la ideologia. Dit en altres paraules, s'havia d'aconseguir que la diferència entre el militant independentista i el nacionalista del PNB no se centrés en un major grau d'activisme del primer o en un major grau de suport a la lluita armada. L'independentisme no ha de ser tan sols

voluntarista (de cor), sinó que ha de ser revolucionari (amb el cap).

El problema amb què ens hem trobat a casa nostra és que, quan l'independentisme històric (socialista i revolucionari) ha estat en crisi, s'han engrossit les files d'ERC. L'opció d'ERC era un projecte legítim per al futur dels Països Catalans. Tanmateix, no era el mateix projecte dels independentistes revolucionaris que assumiren la ideologia del PSAN o d'IPC.²

Avui ens trobem en un context polític i ideològic que arrenca d'aquests darrers anys de la dècada dels vuitanta. S'esfondrà la Unió Soviètica i el bloc de l'Est i aquest fou l'argument que s'emprà per desacreditar la voluntat transformadora del socialisme revolucionari. Arguments similars són els que desprèn el document emblema que atribueix a ERC el paper d'avantguarda de l'independentisme (titulat *Reforcem ERC, avancem cap a la independència*, promogut, entre d'altres, per l'exmilitant de Terra Lliure Pere Bascompte).

Cal que coneguem el mal que ha fet als revolucionaris en general la teoria del *crepuscle de les ideologies* i que siguem conscients de la necessitat del corpus teòric. Si no, aquest menyspreu cap a la ideologia s'introdueix entre els mateixos revolucionaris, que acaben per trobar les diferències respecte el reformisme en aspectes tan superficials com «*uns som al carrer i els altres són a les institucions*».

²No hem d'obviar, però, d'altres factors que afavoriren l'afebliment de l'independentisme revolucionari i el creixement d'ERC com pot ser la capacitat organitzativa que podia tenir un partit amb representació institucional. Estaríem atribuint un paper desproporcionat a la crisi ideològica.

Com a conclusió, ens podem fixar les obligacions dels i de les independentistes revolucionaris i revolucionàries:

— En primer lloc, hem d'assumir sense complexos el compromís amb el projecte de transformació socialista de la societat. Amb més d'una dècada de perspectiva, hem de saber valorar que

el descrèdit del socialisme va ser conseqüència d'un impacte sobtat, d'un *shock* del qual ara ja ens podem començar a recuperar.

— I, en segon lloc, hem de saber com arribar al socialisme. La fusió de les lluites per l'alliberament nacional i la revolució social que fa l'independentisme ha de ser elaborada. L'activisme, l'agitació

i la propaganda no són (prou) explicatius del nostre projecte de futur.

És en aquest sentit que cal reforçar una entitat que es troba en punt mort però que té grans expectatives: el Fòrum Manuel González i Alba.

Recordant Lenin, «*sense teoria revolucionària no hi ha moviment revolucionari*» (del llibre *Què fer?*).

la guerra imperialista a l'Iraq i la resposta social

Les grans mobilitzacions que s'estan duent a terme aquests darrers dies arreu dels Països Catalans i del món sencer han sorprès a més d'un i de dos dirigents dels partits del règim. I és que després de la manifestació de l'Onze de Setembre del 1977 no havíem assistit a manifestacions, concentracions, cassolades, *performances* de tot tipus, talls de carreteres i autopistes, assetjaments de les seus del PP i de les delegacions del govern, etc., tan nombroses.

La política de desmobilització social que van promoure els dirigents franquistes, reconvertits en demòcrates de tota la vida, i els partits polítics antifranquistes que van pactar la transició a la democràcia-trampa que estem vivint havia funcionat molt bé fins fa pocs mesos. Els pactes de l'oblit, del silenci respecte als crims comesos durant la dictadura feixista i als criminals que els van cometre, concretats en la Constitució espanyola, els estatuts d'autonomia i dels Pactes de la Moncloa no han aguantat més. Actualment s'estan

obrint fosses comunes i es recupera la memòria dels assassinats pel feixisme, es publiquen llibres i estudis sobre el maquis, els lluitadors antifranquistes, les presons i els camps de concentració de la dictadura, etc.

Aquesta revifalla de la memòria històrica ha coincidit amb dos fets importants: d'una banda, amb els darrers tres anys en què la foscor del franquisme, encarnada amb un PP amb majoria absoluta al Congrés dels Diputats espanyol, ha resorgit amb força i virulència. La ufanositat i la supèrbia dels neofranquistes al govern espanyol i les lleis imposades per aquests han fet reaccionar les classes populars. D'altra banda, ha irromput a la palestra política una nova generació que, per la seva edat, no ha tingut res a veure amb les traïcions del final de la dècada dels setanta. Amb tot això, la llei del silenci s'ha trencat definitivament.

El PHN (això sí, per *preservar* el delta de l'Ebre), la llei per il·legalitzar partits

polítics (això sí, per *preservar* la democràcia i el pluralisme ideològic), el tancament de mitjans d'informació (això sí, per *preservar* la llibertat d'expressió), el tancament de l'únic diari del món en euskera (això sí, per *preservar* la llengua basca), l'allunyament i enfonsament del *Prestige* (això sí, per *preservar* les costes gallegues), la reforma laboral (això sí, per *preservar* els drets dels treballadors i treballadores) i una vaga general que mai no va existir, els atacs constants a les competències de les diverses institucions autonòmiques del nostre país (això sí, per *preservar* l'autonomia), les tortures (això sí, per *preservar* les llibertats individuals), etc., etc., han deixat el got ple fins a dalt. I la gota que l'ha fet vessar ha estat finalment el suport del govern espanyol a la guerra imperialista anglo-nord-americana a l'Iraq (això sí, per *preservar* la pau i la seguretat).

Així doncs, darrera de cadascuna de les motivacions personals que han fet possible

¹EIA: *Euskal Iraultzako Alderdia*, Partit dels Revolucionaris Bascos, creat el 1977.